

การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ: กรณีศึกษานักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏนครปฐม

พิชญ์สินี ชาวอุไร

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ในยุคโลกาภิวัตน์เช่นในปัจจุบัน โลกมีการเปลี่ยนแปลงมากขึ้น ประเทศต่างๆ ไม่สามารถดำรงอยู่ได้อย่างโดดเดี่ยวโดยปราศจากการติดต่อกับประเทศอื่นๆ ไม่ว่าจะการติดต่อนั้นจะเป็นไปเพื่อการใดๆ ก็ตาม สิ่งที่ขาดไม่ได้และมีความจำเป็นไม่แพ้ด้านเทคโนโลยีเกี่ยวกับการสื่อสาร ก็คือ “ภาษา” นั่นเอง และในปัจจุบัน ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและการศึกษา และจากความสำคัญดังกล่าวทำให้หลายประเทศได้บรรจุการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรโดยอาจจะจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือเป็นภาษาต่างประเทศ

สำหรับการเรียนการสอนภาษาในประเทศไทยนั้น ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาต่างประเทศที่มีผู้นิยมเรียนมากที่สุด อย่างไรก็ตามการสอนภาษาอังกฤษก็ได้ประสบปัญหาต่างๆ เช่น แม้ว่าผู้เรียนจะผ่านการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเป็นเวลาหลายปีก็ตาม แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ แม้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ จากเดิมที่เน้นการศึกษาวรรณคดี มาเป็นการสอนภาษาที่เน้นความสามารถที่จะใช้ภาษาต่างประเทศในทางปฏิบัติอย่างได้ผล กล่าวคือ สามารถนำมาใช้ในการติดต่อสื่อสารกันได้ ดังนั้นวิธีการใหม่ที่นำมาใช้นั้นจะเน้นการฝึกทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน แต่ในบรรดาทักษะเหล่านี้ เราจะพบว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สอนยากดังที่ Palmer (1965) กล่าวว่า การฝึกทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่ซับซ้อน และต้องการใช้การฝึกเป็นเวลานานพอสมควร ผู้ที่จะมีความสามารถในการเขียนได้ดีนั้นจะต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง พูด และอ่านเป็นอย่างดีด้วย

นอกจากนี้การเขียนยังถือเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเป็นอย่างยิ่ง เพราะก่อนที่จะเขียน ผู้เขียนจะต้องคิดก่อนเสมอว่าตนต้องการที่จะเขียนอะไร เขียนให้ใครอ่าน และมีจุดมุ่งหมายในการเขียนอย่างไร โดยที่ผู้เขียนจะต้องพยายามสื่อสารความคิดของตนเองกับผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องรวบรวมข้อมูลแล้วเลือกรูปแบบที่ตนเองต้องการถ่ายทอดความคิด นำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษร ตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความหรือสูงกว่า

ข้อความ โดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกของการเขียนได้แก่ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ รวมทั้งวากยสัมพันธ์ เป็นต้น ฉะนั้นการเขียนจึงไม่ใช่เพียงแค่ความสามารถในการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น แต่เป็นการเลือกที่จะถ่ายทอดประสบการณ์อย่างมีจุดมุ่งหมาย และยังต้องสัมพันธ์กับทักษะของการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์อีกด้วย

แม้ว่าการเขียนจะเป็นทักษะการแสดงออก (Productive Skill) เหมือนกับทักษะการพูด แต่ก็มีลักษณะที่แตกต่างกันหลายประการ ดังต่อไปนี้ (Raimes อ้างถึงใน สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532: 108-109)

1. การเรียนการพูดนั้นเรียนได้จากบ้าน แต่การเรียนการเขียนนั้นมักจะเรียนอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราวที่โรงเรียน
2. ภาษาพูดมีความแตกต่างกันตามลักษณะของบุคคล กลุ่มคน หรือ สังคม แต่ภาษาเขียนจะต้องมีความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นหลัก
3. ผู้พูดใช้เสียงสูง ต่ำ หนักเบา และจังหวะตลอดจนสีหน้าท่าทางช่วยในการถ่ายทอดความคิด ส่วนผู้เขียนจะเรียบเรียงคำต่างๆ เพื่อการแสดงออกทางการสื่อสาร
4. ผู้พูดใช้การหยุด และเสียงสูงต่ำในประโยค แต่ผู้เขียนใช้เครื่องหมายวรรคตอน
5. ผู้พูดใช้การเปล่งเสียง แต่ผู้เขียนใช้การสะกดคำ
6. ผู้พูดพูดได้โดยไม่ต้องเตรียมตัว แต่ผู้เขียนต้องเตรียมตัว และมีโอกาสตรวจทานและแก้ไขจนพอใจได้
7. ผู้พูดพูดกับผู้ฟังซึ่งอยู่ตรงหน้า ซึ่งผู้ฟังอาจแสดงออกด้วยการรับคำ แสดงความสงสัยหรือขัดจังหวะ หรือซักถามระหว่างการฟังได้ แต่ผู้อ่านไม่มีโอกาสที่จะทำอย่างนั้นได้ ผู้เขียนจึงต้องถ่ายทอดข้อมูลให้น่าสนใจ และถูกต้องเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้อ่านข้อเขียนนั้นๆ ไปจนจบ
8. ภาษาพูดใช้ภาษาที่ไม่เป็นทางการและซ้ำความไปมาได้ แต่การเขียนใช้ภาษาที่เป็นทางการและมีความสมบูรณ์ในตัวเองมากกว่า
9. ผู้พูดจะใช้ประโยคง่ายๆ เชื่อมโดย and หรือ but แต่ผู้เขียนใช้ประโยคที่ซับซ้อนโดยมีคำเชื่อมที่ยากขึ้น เช่น however who และ in addition เป็นต้น

Harris (อ้างถึงในสุมิตรา อังวัฒนกุล, 2536 : 42) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนโดยทั่วไป ดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ สารการเขียนตลอดจนความนึกคิดที่แสดงออกมา
2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาให้มีความต่อเนื่องกัน
3. ไวยากรณ์/หลักภาษา (Grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้

ต้องและสื่อความหมายได้

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าทักษะการเขียนนั้นเป็นทักษะที่ยาก การที่จะเขียนสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมานั้น ผู้เขียนต้องให้ความสามารถเป็นอย่างมากทั้งความสามารถทางภาษาและความสามารถในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อออกมา นอกจากนี้ทักษะการเขียนนั้นมักเป็นทักษะที่ผู้สอนมักจะให้ความสำคัญเป็นอันดับสุดท้าย เพราะเป็นทักษะที่สอนยาก จึงทำให้ผู้สอนไม่อยากจะสอนทักษะนี้ เพราะเมื่อผู้สอนได้ทำการสอนไปเรียบร้อยแล้ว ตัวผู้สอนเองก็ต้องให้งานเขียนกับผู้เรียน เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการเขียนของตน หลังจากนั้นผู้สอนก็ต้องติดตามและใช้เวลาในการตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน นอกจากนี้ถ้าพิจารณาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนเอง ผู้เรียนก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การสอนการเขียนไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจจะมีภูมิหลังเกี่ยวกับความรู้ทางด้านภาษาไม่ดีพอ รวมทั้งมีประสบการณ์ไม่เพียงพอ ดังนั้นเมื่อผู้สอนให้งานเขียน จึงทำให้งานเขียนดังกล่าวเต็มไปด้วยข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้ภาษา ซึ่งก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกท้อถอยและขาดความตั้งใจในการเรียนได้

ปัญหาหนึ่งที่มีบทบาทในการเขียนก็คือ การใช้ภาษาที่มีความผิดพลาดอันเนื่องมาจากภาวะแทรกซ้อนจากภาษาแม่ มีงานจำนวนมากที่ผู้เขียนใช้เทคนิคการแปลภาษาไทยและภาษาอังกฤษแบบคำต่อคำมาใช้ในการเขียน ทำให้ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเป็นแบบ Productive Errors กล่าวคือ เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในขณะที่ทำการเขียนทำให้เกิดการสื่อสารแบบผิดๆ ทั้งนี้สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอาจมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกันระหว่างภาษาแรกและภาษาที่สอง กล่าวคือ ในการเรียนภาษาแรก ผู้เรียนภาษาแรกจะเรียนภาษาโดยการรับรู้ภาษา (Language Acquisition) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาแบบไม่รู้ตัว ผู้เรียนจะสามารถแก้ข้อบกพร่องทางภาษาของตนเองก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่ถูกต้องมากขึ้น ในทางตรงกันข้ามในการเรียนภาษาที่สอง ผู้เรียนส่วนใหญ่จะเรียนรู้หลังจากการเรียนภาษาแรก และมักเป็นการเรียนเมื่อมีอายุมากขึ้น ดังนั้นในการเรียนภาษาที่สอง จึงมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษามากกว่าภาษาแรก และการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนนั้นเป็นหน้าที่ของผู้สอนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ วิธีการหนึ่งที่ผู้สอนสามารถนำมาใช้เพื่อเป็นการทำนายปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนก็คือ การนำภาษาแม่และภาษาที่สองมาเปรียบเทียบกันเพื่อหาความแตกต่าง หรือ ที่เราเรียกว่า การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) แต่ต่อมาแนวคิดเกี่ยวกับ Contrastive Analysis ได้รับความนิยมน้อยลง

อาจจะเป็นเพราะการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบจะใช้ได้ผลกับระดับเสียง แต่จะได้ผลน้อยมากเมื่อนำไปใช้กับโครงสร้างประโยค นอกจากนี้มีแนวคิดอื่นที่ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นก็คือ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ซึ่งเป็นลักษณะการวิเคราะห์ที่แยกมาจาก Contrastive Analysis โดยผู้ที่นิยมการวิเคราะห์แบบนี้กล่าวว่า ข้อผิดพลาดที่เก็บได้จากลักษณะการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่อันเป็นลักษณะเด่นของ Contrastive Analysis อย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ เมื่อวิเคราะห์เชิงผิด (Error Analysis) จากข้อมูลต่างๆ แล้ว จะพบข้อผิดพลาดในลักษณะอื่นๆ ได้อีก ซึ่งผู้วิเคราะห์จะได้นำมาพิจารณาอย่างมีระบบ เพื่อวินิจฉัยหาสาเหตุของข้อผิดพลาดนั้นๆ

Error Analysis นี้เป็นแนวคิดที่เป็นประโยชน์ทั้งในด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ กล่าวคือทำให้เข้าใจกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนได้ ผู้สอนสามารถนำข้อผิดพลาดไปปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวของผู้เรียนเอง นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์กับตัวผู้สอนเอง เพราะเมื่อผู้สอนทราบข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้สอนสามารถปรับปรุงวิธีการสอนและพัฒนาการใช้สื่อต่างๆ เพื่อให้การสอนประสบความสำเร็จมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดก็ยังนำไปใช้เป็นแนวทางในการสร้างหลักสูตร หรือเขียนตำราเพื่อใช้ในการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนได้โดยตรง ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการเรียนการสอนภาษาตามแนว Structuralism นั้น นักภาษาศาสตร์ที่นับว่ามีอิทธิพลต่อแนวคิดนี้อย่างยิ่ง ก็คือ Leonard Bloomfield ซึ่งเป็นผู้นำของนักภาษาศาสตร์กลุ่มเน้นโครงสร้างในอเมริกา Bloomfield ได้เสนอความคิดว่า การเรียนภาษาควรเรียนภาษาจากเจ้าของภาษา ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นผู้บอกภาษา (Informant) และจะต้องเป็นบุคคลที่ผู้เรียนจะต้องถือเป็นตัวอย่าง ผู้เรียนจะเรียนภาษาได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่า เจ้าของภาษาจะสามารถเป็นตัวอย่างได้ดีเพียงใด ถ้ายังการแสดงออกของเขาเป็นธรรมชาติมากเท่าใด ผู้เรียนก็จะได้รับตัวอย่างที่ดีเท่านั้น เจ้าของภาษาจะต้องไม่ตั้งตัวเป็นครูของผู้เรียน และหน้าที่สำคัญของครู ก็คือ จะต้องเป็นผู้ที่คอยแนะนำและชี้แนวทางให้ผู้เรียนเรียนรู้จากเจ้าของภาษา

จากแนวคิดดังกล่าวของ Bloomfield ข้างต้น สรุปได้ว่าการเรียนภาษาที่ได้ผลดีนั้นจะต้องเรียนกับเจ้าของภาษา เพราะผู้เรียนสามารถจะยึดเป็นตัวอย่างที่ดีได้ แต่ในความเป็นจริงในสภาวะการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันของประเทศไทยนั้น มีนักเรียนจำนวนน้อยมากที่จะได้มีโอกาสเรียนภาษาต่างประเทศจากผู้ที่เป็นเจ้าของภาษานั้นๆ โดยตรง ในทางตรงกันข้ามผู้ที่ทำหน้าที่สอนภาษาต่างประเทศกลับเป็นคนไทยที่เรียนจบเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศนั้น หรือไม่ก็เรียนเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ แถมยังมีผู้เรียนอีกจำนวนมากที่ต้องเรียนภาษาต่างประเทศกับผู้สอนที่ไม่ได้มีความรู้โดยตรงเกี่ยวกับภาษานั้นๆเลย ซึ่งถ้าผู้สอนไม่มีความรู้ที่

ถูกต้องแม่นยำในภาษาที่จะสอน ก็อาจจะทำให้ความรู้ที่ไม่ถูกต้องได้รับการถ่ายทอดไปสู่ผู้เรียน ผู้เรียนก็จะนำความรู้ที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวไปใช้ต่อไป ซึ่งนับว่าเป็นผลเสียต่อตัวผู้เรียนอย่างยิ่ง

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น ได้วางหลักสูตรเกี่ยวกับการสอน ภาษาอังกฤษไว้ในระดับประถมศึกษา โดยให้เป็นวิชาบังคับที่จะต้องทำการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป บ่อยครั้งที่เรามักจะพบว่าแม้ว่าจะเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลา นานเพียงใด แต่ผู้เรียนก็ไม่สามารถนำความรู้ที่เรียนมาเหล่านั้นไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้อย่าง มีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนใดๆ ก็ตาม การเรียนการสอนที่ ล้มเหลวเหล่านี้คงจะต้องเป็นความรับผิดชอบร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน แต่ในงานวิจัย ครั้งนี้ ผู้วิจัยเน้นไปที่ตัวผู้สอน เพราะถือว่าตัวผู้สอนเองก็ควรจะมีความรู้ที่แม่นยำและถูกต้องใน เรื่องที่จะสอนให้มากพอเสียก่อนที่จะทำการสอน ยิ่งไปกว่านั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้สอนจะต้อง เป็นบุคคลตัวอย่างที่จะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาในระดับมาตรฐาน แม้ว่าตัว ผู้สอนเองนั้นจะไม่ใช่ว่าเจ้าของภาษาก็ตาม กล่าวคือ ผู้สอนจะต้องไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา หรือไม่มีภาวะแทรกซ้อนทางภาษาใดๆ ทั้งสิ้น และสิ่งที่จะนำมาวัดความสามารถของบุคคลที่จะ มาเป็นผู้สอนได้เป็นอย่างดีก็คือ ทักษะการเขียนเพราะเป็นทักษะที่ผู้เขียนต้องใช้ความรู้ความ สามารถในการใช้ภาษาอย่างแท้จริง กล่าวคือ ถ้าผู้เขียนมีข้อผิดพลาดน้อยมากเท่าไร ก็ยิ่งแสดง ให้เห็นว่าผู้เขียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในระดับที่ดีเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เลือกที่จะ ทำการศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษคณะครุศาสตร์ สถาบัน ราชภัฏนครปฐม ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษว่านักศึกษาเหล่านี้มีข้อผิดพลาด ในการใช้ภาษาอันเนื่องมาจากสาเหตุใด และข้อผิดพลาดประเภทใดเป็นข้อผิดพลาดที่พบมาก ที่สุด เพื่อนำผลการวิจัยดังกล่าวมาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพของผู้ที่จะก้าวเข้ามารับ บทบาทเป็น "แม่พิมพ์" ของชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาประเภทของข้อผิดพลาดต่างๆ ที่พบในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏ นครปฐม
2. เพื่อศึกษาสาเหตุของข้อผิดพลาดต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏ นครปฐม
3. เพื่อศึกษาสาเหตุอันเกิดจากภาวะแทรกซ้อนทางภาษาโดยเฉพาะภาวะแทรกซ้อนจาก ภาษาแม่ที่เกิดจากการถ่ายโอนโครงสร้างภาษาไทยในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ทั้ง 3 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ (grammatical errors) ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยค (syntactic errors) และข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ (lexical errors) ในการเขียนเรียงความแบบอิสระ (free writing) และการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ (guided writing)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะช่วยเพิ่มความรู้ด้านความสามารถเกี่ยวกับภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยเฉพาะทางด้านทักษะการเขียน ทำให้ผู้สอนทราบระดับความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน และยังทราบอีกด้วยว่าผู้เรียนนั้นได้เรียนรู้ภาษาไปได้ในระดับมากน้อยเพียงใด บรรลุวัตถุประสงค์ในการสอนที่ผู้สอนได้วางไว้หรือไม่ รวมทั้งช่วยทำให้ผู้สอนทราบว่าต้องเพิ่มเติมความรู้ทางภาษาในด้านใดบ้างให้กับผู้เรียน เพื่อเป็นการเสริมความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น

2. ผลจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนนั้น จะเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการเลือกตำราและสื่อการสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถในการเรียนของผู้เรียน

3. นอกจากนี้ผลจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนั้นยังจะเป็นประโยชน์กับผู้เรียนด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ความสามารถด้านทักษะการเขียนของผู้เรียนอาจจะได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น ทั้งนี้เพราะผู้สอนมีความเข้าใจในปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนที่เกิดขึ้น ผู้สอนจึงสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ประชากรที่ทำการศึกษา

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันราชภัฏ นครปฐม จำนวน 30 คนที่เรียนวิชา 'Features of Extended Writing' ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2544

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ คือ รูปภาพ จำนวน 2 ภาพ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับ 'Christmas' และ 'Going to Bed' โดยรูปภาพดังกล่าวจะใช้ในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ โดยที่ผู้เขียนสามารถเลือกเพียงหนึ่งภาพเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการเขียน นอกจากนี้ สำหรับการเขียนเรียงความแบบอิสระ ผู้เขียนจะได้รับหัวข้อในการเขียน 2 หัวข้อคือ 'Raising Pets in a Dormitory'

และ 'A Memorable Incident in Your Life' ซึ่งผู้เขียนสามารถเลือกเพียงหนึ่งหัวข้อเพื่อใช้สำหรับเขียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับข้อมูลที่ได้จากการเขียนเรียงความทั้งแบบชี้แนะและแบบอิสระ ผู้วิจัยได้นำเรียงความเหล่านั้นมาให้เจ้าของภาษาตรวจเพื่อที่จะได้ข้อมูลที่ถูกต้องมากที่สุดเพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้ร้อยละ (percentage) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อแยกประเภทของข้อผิดพลาดและสาเหตุของข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด เมื่อได้ข้อมูลมา ผู้วิจัยก็จะนำประโยคที่มีข้อผิดพลาดเหล่านั้นมาแยกประเภทและชนิดของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นแล้วทำการบันทึกลงในแบบฟอร์มการบันทึกข้อผิดพลาดเพื่อค้นหาว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดประเภทใดมากที่สุด ซึ่งได้แก่ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยคและข้อผิดพลาดทางด้านการใช้คำศัพท์ ทั้งนี้ ในข้อผิดพลาดแต่ละประเภทนั้น ข้อผิดพลาดชนิดใด (types of error) พบมากที่สุด หลังจากนั้นก็นำข้อผิดพลาดเหล่านั้นมาศึกษาสาเหตุของข้อผิดพลาด โดยใช้ทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุของข้อผิดพลาดโดย Richards (อ้างถึงใน Ellis, 1995 และ Norrish, 1983) หลังจากนั้นก็นำผลของการวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดเหล่านั้นมาบันทึกลงในแบบฟอร์มการบันทึกข้อผิดพลาดก่อนทำการวิเคราะห์ว่าภาวะแทรกซ้อนจากภาษาแม่เข้ามามีบทบาททำให้เกิดข้อผิดพลาดหรือไม่

ผลการวิจัย

1. ประเภทของข้อผิดพลาดและชนิดของข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ และการเขียนเรียงความแบบอิสระ

1.1 ประเภทของข้อผิดพลาดและชนิดของข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1 ประเภทของข้อผิดพลาดและชนิดของข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ

Error Types	Numbers of Errors	Percentage
I. Grammatical Errors		
1. Error in the use of agreement	141	16.34
2. Error in the use of prepositions	115	13.33
3. Error in the use of determiners	94	10.89
4. Error in the use of tenses	74	8.58
5. Error in the use of verbs	68	7.88
6. Error in the use of nouns	59	6.84
7. Error in the use of possessives	32	3.70
8. Error in the use of pronouns	10	1.16
9. Error in the use of adjectives	8	0.93
(Total number of grammatical errors)	(601)	(69.65)
II. Syntactic Errors		
1. Incomplete sentence structures	58	6.72
2. Punctuation	33	3.82
3. Compound sentences	23	2.67
4. Word order	21	2.43
5. The use of contraction form	14	1.62
6. Complex sentences	7	0.81
7. The use of "there" structure	6	0.70
8. Voice	5	0.58
9. Run-on sentences	4	0.46
10. Comparison	2	0.23
(Total number of syntactic errors)	(173)	(20.04)
III. Lexical Errors		
1. Spelling	70	8.11
2. Literal translation from Thai (L1) to English (L2)	5	0.58
3. Using general lexical items	9	1.04
4. Overgeneralization of the use of one translation equivalent	5	0.58
(Total number of lexical errors)	(89)	(10.31)
Total	863	100

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่าในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะนั้น พบข้อผิดพลาดทั้ง 3 ประเภท โดยพบข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์มากที่สุด (69.65%) ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยคนั้นพบมากเป็นอันดับที่ 2 (20.04%) และข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์นั้นพบเป็นอันดับสุดท้าย (10.31%)

สำหรับชนิดของข้อผิดพลาด 5 อันดับแรกของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ 5 อันดับแรกคือ 1) error in the use of agreement (16.34%) 2) error in the use of prepositions (13.33%) 3) error in the use of determiners (10.89%) 4) error in the use of tenses (8.58%) และ 5) error in the use of adverbs (7.88%)

2. ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยค 5 อันดับแรก คือ 1) incomplete sentence structure (6.72%) 2) punctuation (3.82%) 3) compound sentences (2.67%) 4) word order (2.43%) และ 5) the use of contraction form (1.62%)

3. ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบเพียง 4 ชนิดคือ 1) spelling (8.11%) 2) using general lexical items (1.04%) 3) literal translation from Thai (L1) to English (L2) (0.58%) และ 4) overgeneralization of the use of one translation equivalent (0.58%)

1.2 ประเภทของข้อผิดพลาดและชนิดของข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนเรียงความแบบอิสระ มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2 ประเภทของข้อผิดพลาดและชนิดของข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนเรียงความแบบอิสระ

Error Types	Numbers of Errors	Percentage
I. Grammatical Errors		
1. Error in the use of tenses	206	18.34
2. Error in the use of determiners	126	11.22
3. Error in the use of prepositions	122	10.86
4. Error in the use of nouns	72	6.41
5. Error in the use of verbs	43	3.83
6. Error in the use of agreement	36	3.21
7. Error in the use of adjectives	12	1.07
8. Error in the use of pronouns	26	2.32
9. Error in the use of possessives	29	2.58
10. Error in the use of adverbs	6	0.53
(Total number of grammatical errors)	(678)	(60.37%)
II. Syntactic Errors		
1. The use of contraction form	81	7.21
2. Incomplete sentence structure	65	5.79
3. Compound sentences	17	1.51
4. Word order	16	1.43
5. Punctuation	14	1.25
6. Redundancy	13	1.16
7. Complex sentences	11	0.98
8. Voice	8	0.71
9. The use of "there" structure	6	0.53
10. Parallel structure	4	0.36
11. Run-on sentences	4	0.36
(Total number of syntactic errors)	(239)	(21.29)
III. Lexical Errors		
1. Literal translation from Thai (L1) to English (L2)	82	7.30
2. Spelling	59	5.25
3. Overgeneralization of the use of one translation equivalent	32	2.85
4. Capitalization	25	2.23
5. Using general lexical items	6	0.53
6. Divergences	2	0.18
(Total number of lexical errors)	(206)	(18.34)
Total	1,123	100

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่าการเขียนเรียงความแบบอิสระนั้น พบข้อผิดพลาดทั้ง 3 ประเภท โดยข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์นั้นพบมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 (60.37%) ส่วนข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยคนั้นพบมากเป็นอันดับที่ 2 (21.29%) และ ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์นั้นพบมากเป็นอันดับสุดท้าย (18.34%)

สำหรับชนิดของข้อผิดพลาด 5 อันดับแรกของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทมีรายละเอียดดังนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ 5 อันดับแรกคือ 1) error in the use of tenses (18.34%) 2) error in the use of determiners (11.22%) 3) error in the use of prepositions (10.86%) 4) error in the use of nouns (6.41%) และ 5) error in the use of verbs (3.83%)

2. ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยค 5 อันดับแรก คือ 1) The use of contraction form (7.21%) 2) incomplete sentence structure (5.79%) 3) compound sentences (1.51%) 4) word order (1.43%) และ 5) punctuation (1.25%)

3. ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์นั้นพบเพียง 6 ชนิดคือ 1) literal translation from Thai (L1) to English (L2) (7.30%) 2) Spelling (5.25%) 3) overgeneralization of the use of one translation equivalent (2.85%) 4) capitalization (2.23%) 5) using general lexical items (0.53%) และ 6) divergences (0.18%)

กล่าวโดยสรุป ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ ที่พบทั้งในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ และการเขียนเรียงความแบบอิสระคือ 1) tenses 2) prepositions 3) determiners และ 4) verbs

สำหรับข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยค ที่พบทั้งในการเขียนเรียงความทั้งสองชนิด คือ 1) the use of contraction form 2) incomplete sentence structure 3) compound sentences 4) word order และ 5) punctuation

ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ ที่พบในการเขียนเรียงความทั้งสองชนิดคือ 1) spelling 2) literal translation from Thai (L1) to English (L2) 3) overgeneralization of the use of one translation equivalent และ 4) using general lexical items

2. สาเหตุของข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ และการเขียนเรียงความแบบอิสระ มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3 สาเหตุของข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ และการเขียนเรียงความแบบอิสระ

Causes of Errors	Numbers of Errors in Guided Writing	Percentage	Numbers of Errors in Free Writing	Percentage
1. Mother tongue interference	731	28.12	818	26.04
2. Overgeneralization	93	3.58	70	2.23
3. Ignorance of rule restriction	797	30.65	970	30.88
4. Incomplete application of rules	797	30.65	970	30.88
5. False concepts	109	4.19	217	6.91
hypothesized	73	2.81	96	3.06
6. Carelessness				
Total	2,600	100	3,141	100

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าพบว่ามีสาเหตุของข้อผิดพลาดทั้ง 6 สาเหตุในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ และการเขียนเรียงความแบบอิสระ สำหรับการเขียนทั้งสองชนิดนั้น ข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับแรกคือ 1) ignorance of rule restriction และ 2) incomplete application of rule สาเหตุอันดับสองคือ mother tongue interference สาเหตุของข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับสามคือ false concepts hypothesized สาเหตุของข้อผิดพลาดอันดับที่สี่คือ overgeneralization และสาเหตุของข้อผิดพลาดอันดับสุดท้ายคือ carelessness

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่น่าสนใจที่สมควรได้รับการกล่าวถึงไว้ ณ ที่นี้ ดังนี้

ตารางที่ 1 และตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เป็นพลวิจัยในการวิจัยครั้งนี้มีข้อผิดพลาดทั้ง 3 ประเภทโดยประเภทของข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดเป็นอันดับแรกก็คือ ข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์ ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยคพบเป็นอันดับที่สอง และข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์พบเป็นอันดับสุดท้าย และเมื่อพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับชนิดของข้อผิดพลาดที่พบในข้อผิดพลาดแต่ละประเภท จะเห็นได้ว่าข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่พบทั้งในการเขียนเรียงความ

แบบชี้แนะ และการเขียนเรียงความแบบอิสระคือ 1) tenses 2) prepositions 3) determiners และ 4) verbs ซึ่งสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ tenses ที่พบบนสามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ 1) การใช้ tense ผิด (the use of wrong tenses) และ 2) การเขียนรูปแบบของ tense ผิด (the incorrect form of tenses) ทั้งนี้พบว่าข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดเกี่ยวกับการใช้ tense ผิดนั้นคือพลวิชัย มักจะใช้ present simple tense แทน past simple tense อยู่เสมอ ซึ่งผลการวิจัยในประเด็นนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Srinon (1999: 17) ซึ่งได้ทำการวิจัยกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาลัย และพบว่านักศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็มีการใช้ present simple tense แทน past simple tense เช่นเดียวกัน ทั้งนี้ข้อผิดพลาดชนิดนี้อาจจะมาจากการที่พลวิชัยมีความคุ้นเคยกับการใช้ present simple tense ดังนั้นพลวิชัยจึงมักจะใช้ present simple tense กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในทุกบริบทนั่นเอง ส่วนข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับการเขียนรูปแบบของ tense ผิดนั้นพบว่า พลวิชัยมีข้อผิดพลาดในการเขียนรูปแบบของ present simple tense มากที่สุด โดยพบว่ามักจะมีการใช้ verb "to be" ไว้หน้าคำกริยาหลัก (main verb) ทุกครั้ง ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าพลวิชัยไม่รู้รูปแบบที่ถูกต้องของ present tense ประกอบกับอาจจะไม่เข้าใจการใช้ verb to be ที่ถูกต้องก็ได้

ส่วนข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ preposition นั้นพบว่าข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้ preposition ผิด (misuse of prepositions) นั้นดูเหมือนจะเป็นปัญหาสำหรับพลวิชัย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการใช้ prepositions ในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษนั้นมีความแตกต่างกัน บางครั้งคำบุพบทไทยจะถูกใช้ในบริบทที่จำกัด ในขณะที่คำบุพบทในภาษาอังกฤษสามารถใช้ได้ในหลายบริบท เช่น คำว่า "บน" ในภาษาไทยมักจะใช้เพื่อบอกตำแหน่ง แต่ "on" ในภาษาอังกฤษนั้นสามารถใช้ได้ในหลายบริบท โดยสามารถใช้เพื่อบอกวัน หรือ ใช้เพื่อระบุชื่อถนนโดยใส่คำว่า "on" หน้าชื่อถนน เป็นต้น ส่วนข้อผิดพลาดที่พบบ่อยเช่นเดียวกันก็คือ การไม่ใส่คำบุพบท (omission of the prepositions) ทั้งนี้เพราะพลวิชัยอาจจะไม่ทราบกฎไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการใส่คำบุพบทข้างหลังคำกริยาบางคำ ซึ่งคำกริยาเหล่านี้มักจะมีกฎกำหนดไว้แล้วว่าควรจะใช้กับคำบุพบทใด

สำหรับข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ determiner จากผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดก็คือ การไม่ใส่ article (omission of articles) ทั้ง definite และ indefinite articles นอกจากนี้ยังพบอีกว่า พลวิชัยมีการใช้ article ผิด (misuse of articles) ซึ่งสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ determiner นั้นก็คือ ความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษา

ไทยไม่มีการใช้ article ใดๆ ในขณะที่ ในภาษาอังกฤษ คำ article นั้นมีความสำคัญยิ่ง ดังนั้นเมื่อพลวิชัยซึ่งมีภาษาไทยเป็นภาษาแม่จึงมักจะมีข้อผิดพลาดในการใช้ determiner อยู่เสมอ

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ verb เนื่องจากคำกริยาในภาษาอังกฤษนั้นมีรูปแบบหลากหลาย เช่น infinitive, gerund และ modal/ auxiliary verb ซึ่งคำกริยาเหล่านี้ต่างก็มีกฎไวยากรณ์ในการใช้ที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น ในการวิจัยครั้งนี้พบว่าการใช้ infinitive เป็นปัญหาใหญ่สำหรับพลวิชัย กล่าวคือ พลวิชัยมักจะไม่ใช่ “to” ระหว่างคำกริยาสองตัว ทั้งนี้เพราะในภาษาไทยนั้นคำกริยาหลักสามารถเขียนติดกันได้โดยไม่ต้องมีคำใดๆ นำหน้าคำกริยาตัวที่สอง ในขณะที่ในภาษาอังกฤษคำกริยาหลักสองตัวส่วนใหญ่ไม่สามารถเขียนติดกันได้ ต้องมี “to” นำหน้าคำกริยาตัวที่สอง สำหรับข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ gerund นั้นอาจจะเกิดจากพลวิชัยขาดความรู้ที่แม่นยำในการใช้ gerund กล่าวคือ อาจจะจำไม่ได้ว่าคำกริยาในภาษาอังกฤษตัวใดบ้างที่ต้องตามด้วย gerund ซึ่งด้วยความแตกต่างระหว่างการใช้คำกริยาในภาษาไทยและภาษาอังกฤษเหล่านี้เองทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษกับพลวิชัย

สำหรับข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยคนั้นพบว่า ในการเขียนเรียงความทั้งสองชนิดพลวิชัยมีข้อผิดพลาดดังนี้ 1) contraction form 2) incomplete sentence structure 3) compound sentences 4) word order และ 5) punctuation ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ contraction form นั้นพบว่าพลวิชัยมักจะใช้ contraction form ในการเขียนเรียงความทั้งนี้อาจจะเกิดจากความเคยชินกับการใช้ภาษาพูด (spoken form) ซึ่งถือว่าเป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการและไม่ควรนำมาใช้ในการเขียน ซึ่งจากความเคยชินนี้ทำให้พลวิชัยขาดการตระหนักว่าจะต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการ (formal style) ในการเขียนเรียงความ

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ incomplete sentence structure แม้ว่าโครงสร้างประโยคในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษจะเหมือนกัน คือ subject + verb + object/complement พลวิชัยก็ยังมีข้อผิดพลาดเช่นกัน กล่าวคือ บางประโยคก็ขาดคำกริยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประโยคที่มีคำคุณศัพท์ (adjective) เช่น “Shebeautiful.” ในประโยคลักษณะนี้ พลวิชัยละเลยที่จะใส่ verb “to be” ในประโยคเพราะในภาษาไทยนั้นคำคุณศัพท์สามารถตามหลังประธานได้ทันที ในขณะที่ในภาษาอังกฤษ จะต้องวาง verb “to be” ไว้หน้าคำคุณศัพท์ อย่างไรก็ตามการขาดคำกริยาในประโยคก็อาจจะเกิดจากความสะเพร่าของพลวิชัยได้เช่นกัน เพราะบางครั้งในประโยคลักษณะเดียวกัน พลวิชัยก็เขียนประโยคได้ถูกต้อง

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ compound sentence พบว่าพลวิชัยมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำสันธาน (conjunction) ในประโยค ทั้งนี้พบว่าพลวิชัยมักจะไม่ใส่คำสันธานในประโยค โดยเฉพาะ “and” ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด โดยพลวิชัยมักจะใช้ comma แทนการใช้ “and”

นอกจากนี้สาเหตุสำคัญของข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำสันธาน ในประโยคอาจจะเกิดจากการที่พลวิชัยอาจจะขาดความรู้เกี่ยวกับการใช้คำสันธานที่เหมาะสมในการเชื่อมประโยคสองประโยคเข้าด้วยกัน

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ word order จากการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดเกี่ยวกับตำแหน่งของคำคุณศัพท์ (adjective) ในประโยคมีความผิดพลาดมากที่สุด ทั้งนี้อาจจะเกิดจากความแตกต่างของการวางตำแหน่งคำคุณศัพท์ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ กล่าวคือ คำคุณศัพท์ในภาษาอังกฤษนั้นจะวางหน้าคำนามที่ต้องการขยาย ในขณะที่ในภาษาไทยนั้น คำคุณศัพท์มักจะวางไว้หลังคำนามที่ต้องการขยาย

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ punctuation สำหรับข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ การใช้ comma ส่วนข้อผิดพลาดอันดับที่สองคือ การใช้ period และอันดับสุดท้ายคือการใช้ quotation mark ทั้งนี้สาเหตุหลักของข้อผิดพลาดดังกล่าวอาจจะเกิดจากความสะเพร่าของพลวิชัย และ การแทรกซ้อนจากภาษาแม่ ทั้งนี้เพราะภาษาไทยนั้นไม่ได้เน้นการใช้เครื่องหมายวรรคตอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาษาไทยไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องหมาย comma ในประโยค จึงส่งผลให้เวลาเขียนประโยคภาษาอังกฤษนั้น พลวิชัยมักจะละเลยที่จะใส่ comma ในประโยคอยู่เสมอ

สำหรับข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์นั้น จากการเขียนเรียงความทั้งสองชนิดพบว่า พลวิชัยมีข้อผิดพลาดดังนี้ คือ 1) spelling 2) literal translation from Thai (L1) to English (L2) 3) overgeneralization of the use of one translation equivalent และ 4) using general lexical items ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ spelling จากการวิจัยพบว่าพลวิชัยมักจะเขียนคำศัพท์ผิด ทั้งนี้อาจจะเกิดจากความสะเพร่า และการไม่ใส่ใจที่จะท่องจำคำศัพท์ จากสาเหตุดังกล่าวจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการสะกดคำ

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ literal translation from Thai (L1) to English (L2) ข้อผิดพลาดชนิดนี้เกิดจากการที่พลวิชัยเขียนประโยคภาษาอังกฤษโดยใช้การแปลแบบคำต่อคำ ซึ่งการเลือกใช้คำนั้นอาจจะไม่เหมาะสมกับบริบท ทำให้ผู้อ่านที่เป็นเจ้าของภาษาไม่เข้าใจความหมายที่พลวิชัยต้องการสื่อออกมาได้อย่างถูกต้อง

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ overgeneralization in the use of one translation equivalent ซึ่งข้อผิดพลาดชนิดนี้อาจจะเกิดจากการที่พลวิชัยเรียนรู้คำศัพท์แล้วนำคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในความหมายที่ไม่เหมาะสมกับบริบท โดยไม่คำนึงว่า ในบริบทดังกล่าวนั้น ควรใช้คำศัพท์คำอื่นที่เหมาะสมกับบริบทมากกว่า

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับ using general lexical items ซึ่งข้อผิดพลาดชนิดนี้อาจจะเกิดจากการที่พลวัตมีความรู้ด้านคำศัพท์ที่จำกัด จึงทำให้ไม่สามารถเลือกใช้คำที่เหมาะสมกับบริบทและสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องตามที่ต้องการได้

สำหรับสาเหตุของข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ และการเขียนเรียงความแบบอิสระนั้น ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุหลักสำคัญอันดับแรกที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดก็คือ การไม่รู้ข้อจำกัดของกฎ (ignorance of rule restriction) และ การใช้กฎไม่สมบูรณ์ (incomplete application of rules) ซึ่ง Richards (อ้างถึงใน Ellis, 1995: 59) กล่าวว่าข้อผิดพลาดที่มีสาเหตุมาจากการไม่รู้ข้อจำกัดของกฎนั้นจะเกี่ยวข้องกับการการนำกฎที่ได้เรียนรู้ไปนั้น ไปใช้กับบริบทที่ไม่สามารถที่จะนำกฎที่ได้เรียนรู้ไปแล้วนั้นมาประยุกต์ใช้ด้วยกันได้ ดังนั้น สาเหตุหลักทั้งสองดังกล่าวมักจะเกิดพร้อมกันเสมอ ส่วนสาเหตุอันดับที่สองที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดก็คือ การแทรกซ้อนจากภาษาแม่ (mother tongue interference) ซึ่ง Hubbard และคณะ (1983: 140-142) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กจะสามารถเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ง่ายกว่า ในขณะที่ผู้เรียนที่มีอายุมากกว่ามักจะประสบความยากลำบากในการเรียนทั้งนี้เพราะหลักไวยากรณ์ในภาษาแม่จะเข้ามามีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาใหม่ และนำไปสู่รูปแบบไวยากรณ์ที่ผิด ซึ่งผลจากการวิจัยครั้งนี้ก็ได้สนับสนุนคำกล่าวข้างต้น โดยเห็นได้อย่างชัดเจนจากการที่พลวัตส่วนใหญ่ยังคงใช้โครงสร้างของภาษาไทยในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ นอกจากนี้สาเหตุของข้อผิดพลาดอันดับที่สามก็คือ การมีมโนทัศน์ที่ผิดพลาด (false concepts hypothesized) ซึ่งข้อผิดพลาดนี้มักจะเกิดจากการที่ผู้เรียนไม่มีความเข้าใจที่ชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย ดังที่ Norrish (1983) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดจากสาเหตุนี้เกิดจากบริบทในการเรียน ซึ่งบริบทในที่นี้ก็คือ ชั้นเรียน ตัวผู้สอนและสื่อการสอน ซึ่งถ้าผู้สอนเลือกใช้สื่อการสอน บริบทในการเรียนรู้ ตลอดจนเนื้อหาอธิบายที่นำไปสู่การเข้าใจผิด ก็จะทำให้ผู้เรียนมีความทรงจำที่ผิด

เมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลของภาวะแทรกซ้อนจากภาษาแม่พบว่า แม้ว่าภาษาแม่จะไม่ใช่อุปสรรคที่สำคัญที่สุดที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดทั้งในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ และการเขียนเรียงความแบบอิสระ แต่ก็เป็นสาเหตุที่สำคัญเป็นอันดับสองรองจากการไม่รู้ข้อจำกัดของกฎและการใช้กฎไม่สมบูรณ์ ซึ่งก็หมายความว่าแม้จะไม่ใช่อุปสรรคที่สำคัญที่สุด แต่ภาวะแทรกซ้อนจากภาษาแม่ก็ส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาของพลวัตเช่นกัน

การนำผลการวิจัยไปใช้

การวิจัยครั้งนี้เป็นไปเพื่อศึกษาประเภทและชนิดของข้อผิดพลาด สาเหตุของข้อผิดพลาดที่พบและอิทธิพลของภาวะแทรกซ้อนจากการใช้ภาษาแม่ ผลของการวิจัยในครั้งนี้มีประโยชน์ในการเรียนการสอนอย่างยิ่งทั้งในแง่ของตัวผู้สอนและผู้เรียน ดังรายละเอียดนี้

ผู้สอนสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนเพราะผลของการวิจัยได้เปิดเผยและชี้ให้เห็นถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเขียน ผู้สอนสามารถจะรู้ว่าอะไรคือปัญหาสำหรับผู้เรียน และเมื่อผู้สอนทราบถึงปัญหาดังกล่าว ผู้สอนอาจจะหาวิธีที่จะจัดการกับปัญหาเหล่านั้น โดยอาจจะหาแบบฝึกหัดมาให้ผู้เรียนทำเพิ่มเติม การตรวจแก้ข้อผิดพลาดในห้องเรียน รวมทั้งผู้สอนอาจจะออกแบบสื่อการสอนและหลักสูตรให้สอดคล้องกับผู้เรียนได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งในการเลือกเทคนิคและสื่อการสอนให้เหมาะสมนั้น Hubbard และคณะ (1993) ได้นำแนะว่าในระยะแรกของการสอนภาษา ควรใช้การควบคุมในรูปแบบ substitution table และ guided sentence patterns ซึ่งผู้สอนจะต้องเพิ่มความยากของการฝึกเหล่านี้มากขึ้นตามลำดับของการเรียนรู้ของผู้เรียน

นอกจากนี้ ในแง่ที่เกี่ยวกับหลักสูตร Brown (1980) กล่าวว่า ผลของการวิจัยจะเอื้อต่อผู้สอนในการออกแบบบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นของผู้เรียน อย่างไรก็ตามผู้สอนควรจะตระหนักดีว่าการสื่อสารที่ก่อให้เกิดความหมายนั้นมีความสำคัญไม่น้อยกว่าการใช้หลักไวยากรณ์ที่ถูกต้องแต่เพียงอย่างเดียว

สำหรับตัวผู้เรียนนั้น ผลของการวิจัยครั้งนี้ก็สามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลที่สำคัญของผู้เรียนได้ กล่าวคือ เมื่อผู้สอนได้ตรวจแก้งานเขียนของผู้เรียน และเมื่อผู้เรียนได้รับงานเขียนของตนเองกลับไป ผู้เรียนเองก็จะได้รับรู้ว่าตนเองมีข้อผิดพลาดอะไรบ้าง ก็จะได้ใส่ใจในประเด็นที่ตนเองผิดพลาดมากขึ้น รวมทั้งผู้เรียนอาจจะหาแบบฝึกหัดในประเด็นดังกล่าวมาทำเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

บทสรุป

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครปฐมนั้นจะช่วยให้ นักวิชาการ นักวิจัย รวมทั้งครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ผลของการวิเคราะห์ ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการวิจัยครั้งนี้เป็นแนวทางเพื่อปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน รวมทั้งปรับปรุงรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตรเพื่อให้สอดคล้องกับระดับ

ความรู้ ความสามารถของนักศึกษา ทั้งนี้เพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลของการเรียนสูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อมูลผู้เขียน

พิชญ์สินี ชาวอุไร จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีด้านภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยศิลปากร และปริญญาโทด้านภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและพัฒนา จากมหาวิทยาลัยมหิดล ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะวิทยาศาสตร์ และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยคริสเตียน จังหวัดนครปฐม

เอกสารอ้างอิง

- Abbott, G., & Wingard, P. (1981). *The Teaching of English as an International Language: A Practical Guide*. Great Britain: Collins.
- Bhatrai, A. (1999). *A contrastive analysis of the English and Nepali past tenses and error analysis of Nepali learners' use of the English past tenses*. Unpublished doctoral dissertation, Ball State University, U.S.A.
- Brown, H. D. (1983). *Principles of Language and Teaching*. U.S.A.: Prentice-Hall.
- Byrne, D. (1991). *Teaching Writing Skills*. U.K.: Longman.
- Chang-Whe, J. T. (1997). *Error analysis and its application to Chinese language Teaching*. Unpublished master's thesis, Rutgers the State University of New Jersey, U.S.A.
- Celce-Murcia, M. & Larsen-Freeman, D. (1983). *The Grammar Book: An ESL/EFL Teacher's Course*. New York: Newbury House.
- Delahunty, P. G. (1994). *Language Grammar: Communication, a Course for Teachers of English*. New York: McGraw-Hill.
- Deveau, A. T. (1998). *Error analysis in the interlanguage of beginning Spanish students*. Unpublished master's thesis, Rice University, U.S.A.
- Dulay, H., Burt, M. & Krashen, S. (1982). *Language Two*. New York: Oxford University Press.

- Ellis, R. (1985). *Understanding Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Ellis, R. (1995). *The Study of Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Harney, J.E. (1998). *An error analysis of English composition written by Taiwanese students*. Unpublished doctoral dissertation, The University of Texas at Austin, Texas, U.S.A.
- Hendrickson, J.M. (1982). Error correction in foreign language teaching. In K. Croft (Ed.), *Reading on English as a Second Language for Teacher & Teacher Trainee*. (pp.115). U.S.A: Winthrop Publishers.
- Hubbard, P., Jones,H., & Larsen-Freeman, D. (1983). *The Grammar Book: An ESL/EFL Teachers' Course*. New York: Newbury House.
- Krashen, S. (1981). *Second Language Acquisition and Second Language Learning*. U.S.A.: Pergamon Press.
- Langan, J. (1993). *College Writing Skills with Reading*. (3rd ed.). U.S.A.: McGraw-Hill.
- Larsen-Freeman, D., & Long, M. H. (1991). *An Introduction to Second Language Acquisition Research*. New York: Longman.
- Leggett, G., Mead, C. D., Charuat, W., & Beal, S. R. (1982). *Handbook for Writers*. Boston: Prentice Hall.
- Level, P. (1983). *McDougal, Little English*. U.S.A.: McDougal, Little.
- Littlewood, W. (1995). *First Language Acquisition*. New York: Cambridge University Press.
- Norrish, J. (1983). *Language Learners and Their Errors*. Hong Kong: Macmillan Press.
- Olsher, D. (1996). *Words in Motion: An Interactive Approach to Writing*. New York: Oxford University Press.
- Palmer, H. E. (1965). *The Principles of Language Study*. London: Oxford University Press.
- Selinker, L. (1992). *Rediscovering Interlanguage*. New York: Longman.

- Sridhar, S. N. (1982). Contrastive analysis, error analysis and interlanguage. In K. Croft (Ed.), *Reading on English as a Second Language for Teacher & Teacher Trainee*. (pp.102-103). U.S.A.: Winthrop Publishers.
- Takahashi, N. (1989). *Action English Pictures*. Boston: Prentice-Hall.
- Torut, B. (1993). *An Analysis of Errors in English Compositions Written by Thai University Students*. Nakorn Pathom: Silpakorn University Press.
- Ur, P. (1999). *A Course in Language Teaching Practice and Theory*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Wasanasomsithi, P. (1998). Focus-on-form or focus-on-meaning: How far should ESL/EFL teachers go? *ThaiTESOL Bulletin*, 11, 1-6.